

Sygn. akt IV CSK 530/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku M.S. i B.S.
przy uczestnictwie T.S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt I Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Wnioskodawca powołał wszystkie trzy powyższe przesłanki jednocześnie i ich istnienie wywodzi z tych samych okoliczności oraz przedstawionych wątpliwości co do stosowania art. 153 k.c. Jeżeli skarżący wskazuje na istnienie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni art. 153 k.c., to nie może

zachodzić oczywista zasadność skargi kasacyjnej, tym bardziej, że mimo rozłączności i samoistności przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie została ona odrębnie przez niego wykazana. Powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając problem prawny w sposób opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.). Przedstawiony problem można uznać jedynie za sygnalizację wątpliwości związanych z wykładnią przepisów prawa, natomiast jego stopień ogólności nie pozwala na zakwalifikowanie jako istotnego zagadnienia prawnego. Nie zachodzi także potrzeba wykładni art. 153 k.c. w zakresie zarówno problemu dopuszczalnych środków dowodowych, jak i dopuszczalności badania stanu posiadania przy zastosowaniu stanu prawnego jako kryterium rozgraniczenia. Badanie stanu posiadania w sposób oczywisty jest dopuszczalne wtedy, gdy stanowi on przesłankę stanu prawnego, a więc zasiedzenia albo nabycia prawa własności z mocy prawa na podstawie ustawy z dnia 4 listopada 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, a sąd dokonuje ustaleń faktycznych na podstawie wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, zarówno z dokumentów, jak i osobowych czy dowodu z opinii biegłego. Skarżący nie wykazał, że we wskazanym zakresie przepis budzi poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

a.ł.